

Мариана Тинчева Еклесия
Децата на обединеното
кралство

„Ако един брат или сестра са голи и нямат дневна храна, а някой от вас им рече: идете си смирно, грейте и насищайте се, пък не им даде което е потребно за тялото, – каква полза? Тъй и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.“

(Йак. 2:14-16)

Студът скова изведнъж. През този декември само за три дни температурите паднаха с двадесет градуса, а с мразовития вятър дойде и още по-безмилостна истина: отново покачване на цените на всичко, което се купува с пари! Палтото ми не помни на колко години е, но вече се забелязва, че е износено и мисли за контейнера с отпадъци. Като не посмях да дам месечната си заплата за ново, влязох в едно от многото магазинчета за дрехи втора употреба. Магазинчето е пълно с дарения от Обединеното кралство на Англия. Добродетелни англичани предлагат неизносени свои дрехи като дарение за братя и сестри от по-бедни народи... Великите държави навярно също имат своите аномалии между богати и бедни, но не съм аз човекът, който може да лекува болестите на обществото. Днес изпитах велика любов към сърцата на онези хора, които бяха предоставили за нас своите земни дрехи. В това магазинче едно палто струва колкото четири български надници на санитарка; а една зимна фланела – колкото пушено пиле или колкото килограм сирене, или колкото седем хляба или четири дни отопление на стаята с парно... Избрах чудесна фланела в бордо. На етикета пишеше, че е 100% вълна. Купих и някакво старо палто, но значително по-ново от моето в гардероба...

Когато се върнах къщи, първо облякох фланелата. Веднага усетих мирис на скъп парфюм. Няколко бели косъмчета от ангорска котка се бяха заболи в нишките на плетката. В малкото джобче до ревера се виждаше бяла копринена кърпичка. Към тялото ми придойде прилив на топлина, на забравен уют. Долових го като състрадание на полярна мечка, която с тялото си иска да стопли замръзвал човек... Стана ми толкова хубаво, че извиках и бръгнах в джобовете. В дясната ръка улових хартия, забравена от предишната собственичка. Извадих ръката си и в дланта видях неголям лист, сгънат на четири. От листа полетя банкнота от петдесет евро, а редовете бяха изписани на изискан английски език:

„Непозната госпожо, извинете, че изпращам фланелата, която съм обличала няколко пъти, но само преди минути по телевизията съобщиха, че много хора в Европа нямат пари да си купят нови дрехи. Гласът на говорителката призова към дарение. Понеже при нас е много студено, изпращам Ви фланелата, с която седя пред камината. Вдовица съм, на 67 години. Имам дъщеря и син, които са семейни и живеят извън Англия. Имам голяма къща с градина, живея усамотено в своето малко кралство... Не зная при кого ще попадне фланелата, но ви изпращам тези пари, за да си купите сладкиши или някакъв малък подарък за Коледа. Бъдете честита и обичайте хората около себе си. Ваша Стейси Лонгман.“

Оставих писмото на масата, поисках да отговоря веднага, ала благородната госпожа не беше оставила своя адрес – за нея дарението не би могло да е толкова важно, че да очаква думи на благодарност... Въпреки това почаках всички вкъщи да се приберат, да покажа покупката си и да споделя за подаръка от фланелата. Изненадата на неочаквания жест ни топлеше дори когато по телевизията гледахме какви ли не гадости, а новините преливаха от нерадостни новини... Когато къщата ни утихна и телевизионната говорителка пожела на всички „лека нощ“, поисках да пиша на една жена, която не ме познава, но е пожелала да ми достави радост за празника на Рождество Христово. И ѝ написах: „Уважаема госпожо Лонгман, аз имах възможност да купя фланелата, с която Вие навярно сте обичала да четете пред камината книги или да гледате телевизия. Казвам се Евдокия Тодорова. Живея в България; скоро навърших 37 години. Имам две деца и съпруг, който от половин година не е на работа, закриха предприятието. От десет години съм камериерка в хотел и в това време успях да разбера, че везните на правдата и богатството между хората са несъразмерни. Не съм толкова бедна, че да нямам пари за храна на семейството си, но и не съм като някои млади дами на улицата, които показват своето състояние чрез витрината на тялото си. Не се оплаквам. От покойната си майка съм запомнила: «Колкото и да нямаш, знай, че някъде живеят хора по-нямащи от теб!» Ето защо с тази наследена истина, неотдавна написах в дневника на двете си дъщери една моя: «Много от хората щом се замогнат, започват да обичат само ближните, от които имат полза. Деца мои, никога нямайте блага, които биха ви лишили от скромност и благоприличие.»... В момента в стаята съм сама и Ви пиша, облечена в топлата Ви фланела. Навярно можех да изкарам зимата без тази дреха, но вече усещам колко е хубаво, че я имам! Когато човек направи нещо добро за една непозната душа, както сте постъпила Вие с вашето дарение и с банкнотата от петдесет евро, това никога не може да остане незабелязано и незапомнено. Така нашето семейство, когато се събере около коледното дръвче с приятели, за празничната вечеря ще имаме печено пиле, бутилка шампанско, сладкиши, цветя, закупени с вашите пари. Ще съобщим на всички за госпожа Стейси Лонгман и ще изпеем за Ваше здраве «Честито Рождество Христово». Още сега започвам да моля Бог да ви изпрати много приятели в празничните дни, за да не останете сама в малкото си кралство. И ние ще бъдем с вас!...“

Когато завърших писмото вече не съжалявах, че не зная адреса, на който бих могла да изпратя писмото. Защото ми се стори, че всички ние

сме деца на едно обединено кралство, щом искаме да се стоплим от невидимата, ала велика сила на любовта помежду си.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10436>]